

РЕШЕНИЕ

№ 1158

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 31.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **318** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. М. Х. И., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, чрез адв. Ж., срещу Заповед рег. № 5364з-2661 от 22.12.2021 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че в случая не е налице нито едно от основанията, предвидени в чл. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ за продължаване на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Оспорва се твърдението, че жалбоподателят е отказал съдействие на органите на дирекция „Миграция“. Посочва се, че от изложеното в заповедта не се установява с какви действия или бездействия чужденецът е отказал съдействие на компетентния орган. Исква се обжалваната заповед да бъде отменена и настаняването в СДВНЧ да бъде прекратено.

В хода на устните състезания, жалбоподателят лично и чрез служебен процесуален представител адв. Л., моли оспорената заповед да бъде отменена. Счита, че в заповедта не са посочени каквито и да е основания за продължаване на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ. В тази връзка сочи, че ограниченото му право на свободно придвижване се явява незаконно и следва да бъде прекратено.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: За първи път Х. М. Х. И. е бил принудително настанен в СДВНЧ за времето от 30.01.2021 г. до 22.02.2021 г., във връзка с организиране изпълнението на ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, наложена със заповед на началника на ГПУ- Малко Т.. Чужденецът е освободен и предаден на ДАБ-МС във връзка с образувано производство за международна закрила по реда на ЗУБ.

Въз основа на заповед рег. № 3-1482/25.06.2021 г., Х. М. Х. И. е принудително настанен в СДВНЧ – С., считано от 29.06.2021 г., на основание чл. 44, ал. 6, и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с организиране изпълнението на Заповед № 3-1481/25.06.2021 г. на председателя на ДАНС, с която на основание чл. 42, ал.1, т.2 и ал.2 вр. чл.10, ал.1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ на чужденеца са наложени следните принудителни административни мерки: „експулсиране“, „отнемане правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“. Със заповедта е разпоредено ПАМ „експулсиране“ да бъде изпълнена в Република Турция.

С декларация за доброволно завръщане рег. № 2011/22.07.2021 г. по описа на дирекция „Миграция“, Х. И. е декларирал желанието си да бъде експулсиран до Република Турция.

От представените с преписката докладни записки, съставени от полицейски инспектори при дирекция „Миграция“ -МВР /л. 26, л. 27, л. 28, л.30/, се установява, че с чужденеца многократно са провеждани беседи, при които той категорично е заявил, че не желае да се върне доброволно в страната си по произход - С..

С предложение рег. № 26053/22.12.2021 г. от началник отдел П.-ДМ до директора на дирекция "Миграция", е предложено срокът на принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. М. Х. И. да бъде продължен с 6 месеца, считано от 29.12.2021 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по – късно от 29.06.2022 г. Посочено е, че във връзка с изпълнението на наложените със Заповед № 3-1481/25.06.2021 г. ПАМ „експулсиране“, „отнемане правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“, експулсирането следва да бъде изпълнено в Република Турция. Жалбоподателят категорично не желае да бъде експулсиран до страната си по произход. Цитирано е писмо рег. № 3282р-17403/03.08.2021 г. на ГДГП, с което дирекция „Миграция“ – МВР е уведомена, че от 01.10.2017 г., споразумението за реадмисия ЕС - Турция е трябвало да влезе в сила, включително чл. 4 и чл. 6 (обратно приемане на граждани на трети страни), тъй като вече е изтекъл предвиденият в чл. 24 тригодишен гратисен период от влизане в сила на споразумението на 01.10.2014 г. Република Турция категорично е заявила, че няма да го спазва до уреждане на въпроса с визовата либерализация по отношение на своите граждани. Към момента на запитването, турските власти са заявили, че споразумението между ЕС и Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица се прилага единствено по отношение на връщането на собствени граждани и за съгласуване между компетентните органи на двете държави на молби за операции по транзитно преминаване по въздух, суша или море за граждани на трети страни или граждани на ЕС. Изложено е също, че наложената спрямо жалбоподателя ПАМ не е била изпълнена, поради факта, че чужденецът не разполага със сирийски паспорт, както и че такъв няма как да бъде издаден, поради нежеланието му да се яви лично в

посолството на С.. Личното явяване е съществено изискване, поставено от консулския отдел при посолството на Сирийската Арабска Република. Съгласно практиката, породена от Нота № 086/М./10.05.2021 г., национални паспорти се издават само на тези сирийски граждани, които изрично заявят желание за доброволно завръщане, изразяващо се в явяване в консулски отдел, съпроводено с представяне на изтекъл сирийски паспорт, сирийска лична карта или акт за раждане. Посочено е, че спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативните мерки по чл. 44, ал. 5 , т. 1 – т. 3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция „Миграция“ не са постъпвали декларации от български гражданин, които да гарантират осигуряването на жилище и финансова издръжка на Х. И. по време на престоя му в България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване. Посочено е, че е налице опасност чужденецът да се укрие, което съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ се явява основание за продължаване на принудителното настаняване. Изразено е становище, че съществува разумна възможност за изпълнение на наложената ПАМ.

С оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5364з-2661 от 22.12.2021 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР, на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. М. Х. И. с 6 месеца, считано от 29.12.2021 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 29.06.2022 г. Органът се е позовал на мотивите, изложени в предложението рег. № 26053/22.12.2021 г. и е приел, че независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, поради наличието на отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи. На 23.12.2021 г. жалбоподателят е запознат със заповедта на език, който владее.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“, в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на предложението рег. № 26053/22.12.2021 г. на началник отдел П.-ДМ, МВР, за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО: „Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава

допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.“. Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1.

Принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване изпълнението на наложена ПАМ, изискваща извеждане на чужденец от територията на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. В случая, жалбоподателят не представя доказателства, а и не твърди, че спрямо него би могла да бъде приложена по-лека принудителна мярка – липсват данни той да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, както и със сигурна финансова подкрепа от близки и роднини.

Налице е и основанието по чл.15, §1, ал.1, буква а) от Директивата - опасност от укриване. Според чл. 3, т. 7 от Директивата за връщането, "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според § 1, т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В разглеждания случай се установява, че жалбоподателят не притежава валиден документ за самоличност и изрично отказва да съдейства за издаването на такъв, което обстоятелство сочи, че няма да се съобрази с наложената му мярка. Не разполага със средства за издръжка и с осигурено жилище в страната, което сочи, че е налице опасност от укриване.

От приетите по делото доказателства се установява по категоричен начин, че Х. И. е отказал да съдейства на компетентните органи и е заявил изричното си несъгласие да се завърне доброволно в С.. Съгласно изложеното в предложението рег. № 26053/22.12.2021 г., чужденецът отказал да се яви лично в консулския отдел при посолството на Сирийската Арабска Република, а това е необходимо условие за издаване на национален паспорт или на документ за пътуване. Предвид липсата на съдействие, е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му. Затова и законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Ангажирани са

доказателства за предприети активни действия от служителите на дирекция „Миграция“ с цел изпълнение наложената на чужденеца ПАМ, в рамките на 6-месечния срок, но поради възпрепятстването им от последния, е необходим по-дълъг срок за изпълнението на ПАМ, респ. представлява причина извеждането да продължи по-дълго от очакваното.

По гореизложените съображения съдът приема, че не са налице основания за отмяна на обжалвания административен акт, а жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Х. М. Х. И., гражданин на С., срещу Заповед рег. № 5364з-2661 от 22.12.2021 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: